

נמרי דבורה (מבית לויז)

נולדה ברוסיה, עלתה לארץ מארה"ב ב-1931

ב-1939 אלוטאית ברשת ה"הגנה"

התגייסה לפלמ"ח ב-1941

ה ע ס נ ה ר י ס ' 0

עד הנחיתה המוצלחת בשדות יבנאל בארץ. אני פעלתי כ"גדעונית" (קשר אלוטאי ב"מורס") עם כל הנקודות בארץ בהן היו תחנות שידור ב"מורס", ככל אשר היה נדרש לפי הליכי הפעולה, כולל קשר עם אניות העפלה.

1960-1965 - דוידקה ז"ל בתפקיד מנכ"ל משרד התחבורה. אני, עם ארבעת ילדינו, איתו, בירושלים ממשיכה בלימודים באוניברסיטה, מסיימת עם תואר B.A ו-M.A.

1965 - עקב מחלתו של דוידקה ז"ל אנחנו עוזבים את ירושלים ועוברים לגור בחיפה. אני מתקבלת לעבודת הוראה בטכניון-מכון טכנולוגי לישראל. אני מתקבלת לעבודת הדוקטורט שלי באוניברסיטת בר-אילן, המנחה שלי היה פרופסור הראל פיש.

הדוקטורט שלי, שני כרכים, יצא לאור ב-1976. אני ממשיכה בהוראה בטכניון. מתקבלת כחברת הסגל האקדמי. 1966 - דוידקה נפטר. אני פועלת להכנת חומר בהוצאה לאור של ספר להנצחת זכרו של דוידקה ז"ל. הספר, סיפורו של דוידקה: דויד נמרי - מפיו ועליו, יצא לאור ב-1974 בהוצאת הקיבוץ המאוחד, בעריכת אברהם יבין ושלמה דרך. אני ממשיכה בעבודה האקדמית שלי, בעיקר ניתוח דמויות טרגיות של שייקספיר בעזרת שיטה בלשנית. מעורבת בנושא גם היום.

נולדתי בעיר טמבוב, רוסיה, בתקופת הפוגרומים על היהודים. אבא שלי, ישראל לויז, ז"ל, ברח לארה"ב, התיישב בעיר דטרויט, מישגן.

ב-1923 נסענו לאבי - אמא שלי ז"ל, עם שלושת בנותיה הקטנות. שם גדלתי ולמדתי.

1931 - בראשית השנה עליתי לארץ עם קבוצת חלוצים צעירים שהתלכדה בעקבות מאורעות 1929 בחברון. המגמה: לעלות לפלסטינה, ארץ-ישראל, לעבוד בחקלאות, לבנותה ולהגן עליה. קיבלה אותנו, (עשרה צעירים) גולדה מאירסון (מאיר) ז"ל, שטיפלה בנו ודאגה לנו. היינו אז שם דבר - הקבוצה האמריקאית הראשונה שעלתה לארץ. בדטרויט קראו לנו היהודים שהתגאו בנו, "די קבוצה". הסוכנות שלחה אותנו לקבוצת הצפון ע"י גניגר. אנחנו נטענו את יער בלפור. (גרעין קבוצת הצפון הם חברי הקיבוץ "רמת יוחנן"). משם שלחו אותנו לקיבוץ "גשר". מיד נכנסתי לשורות ה"הגנה" עם כל המתחייב מחבריה. בין היתר עברתי קורסים ב"קשר" ע"י פנסיים, דגלים ולבסוף גם בקשר אלוטאי "מורס" (MORSE). עברתי גם קורס "עזרה ראשונה".

1939 קבלתי בשידור MORSE בשפה גלויה את ה"ספר הלבן" המפורסם כאשר כל מפקדי האזור עומדים בפתח חדר, בו הייתה לי התחנה, והקשיבו לכל מילה אשר יצאה מפי (קראתי מיד כל מה ששודר).

1941 - התגייסתי לפלמ"ח.

1947-1949 - בעלי, דוידקה נמרי ז"ל, נשלח ע"י הסוכנות היהודית לארה"ב לפעולות "רכש", שלושת ילדינו הקטנים ואני נסענו איתו. גרנו בברוקלין, ניו יורק.

1949 - חזרנו לארץ, ישר לקיבוץ "אשדות יעקב" (בערך ב-1934 עברנו, כל החברים מ"גשר" לאדמות דלהמיה - קיבוץ "אשדות יעקב", עבדתי במשתלה, אח"כ בהוראה בביה"ס). אני להמשך עבודתי בהוראה בבית הספר, דוידקה ז"ל גויס לפעולות ההעפלה, כקצין מבצעים להעפלה בים, ביבשה ובאוויר. הוא יזם, ארגן ופקד על ההעפלה האווירית, "מבצע כנף" של היהודים מבגדד, עירק.

דוידקה נמרי ו-גרישה שנקמן בעבודת קודש להכנת פספורטים